

1961

SAUSIS

Nr. 1

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Prisnigo — V. Šmaižienė	3
Vaikelis Jėzus	4
Dvi sniegenos — Janina Narūnė ...	5
Žiema — Jonas Minelga	7
Mažoji saulės sesuo — Alice Dussauze	8
Rūtelės žuvytės — E. Buračaitė	11
Ginto rašinys — Linvydas Inga	12
Genys — Stasys Jakštas	15
Gerasis sniego senis	16
Kiškis drąsuolis — Pr. Mašiotas	18
Patarlės	21
Antanukas keliauja — A. Bendorius	22
Linksmiau	23
Algis ir Alytė	24
Truputį pagalvok	25
Baltosios meškos galvosūkis	26
Ar žinai... ..	27
Pasidarykime patys	28
Pas skaitytojus	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

SAUSIS

1961

LEIDŽIA

Lietuvų Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ",

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
Rita Durickaitė — psl. 3.
"Žvaigždės" klišė — psl. 4.
M. Eidukevičiūtė — psl. 5, 6,
16-17.
Aldona Simutytė — psl. 7, 8, 10.
R. Ramanauskaitė — psl. 12, 14,
19, 20.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute, Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40c. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

PRISNIGO

V. Šmaižienė

Tai prisnigo! Tai prisnigo!
Pusnys lig ausų.
Su storiausiais kailinėliais
Lauk išeit baisu.

Bet mamytė to nežiūri —
Aprėngė ir — eik!
Sako sniege bėginėti,
Taip vaikučiams reik.

Šypsos seniai, spokso akys,
Šluotos ant pečių...

Eikš ir tu pasigrožėti
Su mumis kartu!

Jau mamytė valgyt kviečia,
Kas dabar tau eis!
Sniego karą tuoj pradėsime
Su kitais vaikais!

1961 TSIAUSIS

ALP 1785

VAIKELIS JĖZUS

Vaikelis Jėzus labai mylėjo savo Motiną Švenčiausiąją Mariją ir savo globėją Šventą Juozapą. Jis visada linksmai jiems padėdavo ir jų klausydavo. Ryte ir vakare jie kartu kalbėdavo maldas, o dienos metu, kada nereikėdavo Marijai ir Juozapui padėti, Jėzus gražiai žaisdavo su kitais vaikais.

Ar aš myliu tėvelius? Ar visada jų klausau ir jiems padedu, kai reikia?

**Jėzus moko mus visus
Kaip mylėti tėvelius.**

DVI SNIEGENOS

Janina Narūnė

Buvo tai labai, labai seniai, kad ir žmonės nebeatsimena, kada tai buvo. Gyvuliai tada kitaip atrodė, kitaip gėlės žydėjo ir paukščiai kitokiomis plunksnomis plunksnojosi. Mūsų sniegenos buvo tamsiai rudos, negražios ir nepastebimos. Jos buvo panašios į žvirblius.

Kartą pasitaikė labai šalta žiema. Vis snigo ir snigo. Didelis šaltis laikėsi be jokios atmainos. Žmonės slėpėsi savo šiltose trobose, laukiniai žvėrys urvuose, paukščiai uolose. Kažkaip užsiliko dvi sniegenos atvirame lauke. Jos neberasdavo maisto, nes sniegas storai viską apklojo. Joms buvo šalta.

Jau darėsi tamsu ir naktis artėjo. Pavargusios ir išbadėjusios ieškojo užuovėjos. Pastebėjo tolimą ugnelę. Greit jos leidosi skristi į tą vietą. O, kaip jos iš karto pralinksėjo! Abidvi sniegenos sustojo priešais didelę degantį laužą...

— Kaip malonu pašildyti mano atšalusias kojytes — čiauškęjo patelė.

Ir patinas patenkintas rąžėsi, visu ilgumu ištiesdamas savo nutupėtas kojas ir nuglaustus sparnelius.

Kai atėjo diena ir laužas užgeso, jie šildėsi saulės šviesoje. Čia pat dirbę miško kirtėjai davė jiems duonos trupinių ir grūdų.

Apsidžiaugę paukšteliai ir sekančią naktį jie vėl šildėsi prie laužo.

— Dabar aš jau manau, kad mudu tikrai sulauksime pavasario — rimtai tarė patinėlis savo žmonelei ir liepė dar arčiau ateiti prie laužo. Taip jie naktis iš nakties vis šildydavosi prie ugnies. Jų plunksnėlės ėmė blukti ir nublukusios ėmė pamažu rausti. Rauda, rauda, ir po kiek laiko, visa krūtinėlė, buvusi prieš ugnį atkišta, pasidarė skaisčiai raudona.

Žiūri patinėlis į savo patele ir atsižiūrėti negali:

— O gi tu, kad išgražėjai, meilute! Visa tavo krūtinė, kaip aguona, raudonuoja...

— Kokių gražius vaikelius tau išperėsiu, brangusis, ši pavasarėli! — meilikavosi patele. — Jie bus į tavę panašūs, taip kaip ir tu, raudonkrūtiniai... Taip ir buvo. Gimė visi raudonomis krūtinėmis maži snieguukai.

— Matai, nėra to blogo, kad neišeitų į gerą — didžiavosi sniegena — mama. — Kad ir iškentėjome šiek tiek bado ir šalčio, bet už tai mes patys ir mūsų vaikeliai pasidare iš sniegunų patys gražiausieji.

Nuo to laiko sniegenos liko raudonomis krūtinėmis. Žiemos metu ir Lietuvoje ant sniego jas gali pamatyti ryškiai raudona krūtinė. Maži vaikai pro langą joms numeta grūdų ir trupinių.

— Kaip manai pasidaryti mano atšalusias kojas —

Ir patinas patenkintas, vien išmąstęs, išėjo į savo nutupėtoje vietoje.

Kai stėjo šalia, patinas nusiėjo, išėjo į švie-soje. Čia pat dirbė miško kirtėjai dave joms trypinių ir grūdų. Apsidariusę paskatė joms ir vėl šil-dėsi prie laužo.

Alice Dursaniz

(Išvertė D. G.)

ŽIEMA

Jonas Minelga

Ū-tu-tu-tu, žiemužėle,
Net kepurę man nukėlė,
Kai per kiemą ėjo
Žaisdama su vėju.

Bala nosis, šala ausys,
Kai važiuoja dėdė Sausis.

Šaltis guru-guru

Už pinkelės durų.

Vakar bangos upe ritos,

Nardė Algiai, Margaritos.

O šiandien kas dedas?

Ja sukauste ledas.

Atsisėdęs ant vežimo

Juokės Linas net užkimo,

Kai tėtukui mūsų

Apšarmojo ūsai.

MAŽOJI SAULĖS SESUO

Alice Dussauze

(Išvertė D. G.)

Vieną vakarą besileisdama saulė tarė sau:

— Žemėje yra tiek daug mandagių mergaičių, jog aš norėčiau vieną iš jų turėti sau už seserį. Pasirinksiu gerą, malonią ir linksmą mergaitę ir padarysiu ją tokią laimingą, jog ji nesigailės, būdama išrinkta saulės seseria.

Rytojaus dieną spinduliuodama saulė patekėjo mėlynam danguje. Ji nebuvo pamiršusi vakarykščio savo sumanymo ir pradėjo kelionę. Dar prieš vakarą ji norėjo išsirinkti, kad vakare nusileisdama galėtų sau pasakyti:

— Aš turiu žemėje seserį.

Saulė pažvelgė į vieną namą, kuriame gyveno labai turtingi žmonės.

Už gražių baltų užuolaidų kambaryje rado mergaitę kokių septynerių metų. Čia buvo labai dailus kambarys, visas baltas: užuolaidos, lovelė, baldai, kilimas. Viename kampe baltoje lovelėje gulėjo lėlė, didumo, kaip tikras vaikas.

Ieidama į šį, kambarį, saulė tarė sau:

— Mergaitė, kuri čia gyvena, tikrai turi būti laiminga, o būdama laiminga, be abejo, yra ir labai mandagi.

Bet saulė greit apsigavo. Atsistojusi prieš veidrodį, paraudus iš pykčio, mergaitė šaukė ir trypė kojomis, kai tuo tarpu auklė švelniai šukavo jai plaukus.

Saulė čia daugiau negaišo, nenorėdama klausytis šiurkščių žodžių, kuriuos mergaitė sakė savo auklei. Ji dingo taip greitai, kaip buvo atėjusi.

Saulė įėjo į kuklesnius namus ir pamatė mergytę, kuri sėdėjo prieš pilną dubenį saldžios sriubos. Ji raukėsi, nes norėjo ne sriubos, o šokolado.

Čia saulė nepasiliko nė dviejų minučių.

Kiek toliau saulė rado bemiegančią mergaitę. Jos mama jau daug kartų buvo šaukusi ją keltis, bet kiekvieną kartą ji ir vėl užmigo.

Tinginė, žinoma, negalėjo būti saulės seseria.

Kituose namuose saulė jau manė radusi, ko ieškojo.

Mergaitė besišypsančiu veideliu ruošė pamokas. Ji dirbo su įkarščiu, neleisdama savęs trukdyti nei kačiukei, kuri linksmai kuduliavos ant kilimo, nei kregždutėms, kurios kartais įlėkdavo pro langą į kambarį, gaudydamos museles.

Saulė patenkinta švelniai glostė mergaitės plaukus ir jau galvojo:

— Tai šita bus mano sesutė.

Tuo tarpu smarkiai atsidarė durys, ir į kambarį įėjo nedidelis berniukas su sąsiuviniu rankoje.

— Liucija! — suriko jis. — Gal tu man patikrintum uždavinius? Aš žinau, kad padariau klaidą, bet niekaip negaliu jos rasti.

Dingo šypsena iš Liucijos akių:

— Aš ruošiu pamokas, — atsakė ji. — Negaišink manęs. Eik sau!

Berniukas nesipriešino ir nusiminęs išėjo. Kartu su juo ir saulė pasitraukė. Ji ir dabar nusivylė.

Po to ji matė daug mergaičių, kurių nė viena nebuvo tikrai mandagi. Viena iš jų verkė maudama. Kita erzino savo broliuką. Dar kita, labai graži, bet ir labai pasipūtusi, taisėsi plaukus prieš veidrodį, užuot raminsi lopšelyje verkiančią sesutę. Kita, kuriai jos motina buvo davusi jai nosinaitę atsiūlėti, visai nesistengė, nes nemėgo to darbo, ir siuvo dideliais negražiais dyksniais.

Saulė jautėsi nusivylusi.

— Argi iš tikrųjų nėra žemėje nė vienos mergaitės, kuri būtų verta būti mano seseria? — tarė ji sau. — Einu aplankyti dar šitos trobelės, kuri stovi ten vidury lauko. Jei ten nieko gero nerasiu arba jei rasiu mergaitę, kaip ir visos kitos, atsižadėsiu savo troškimo turėti seserį.

(Bus daugiau)

RŪTELĖS ŽUVYTĖS

E. Buračaitė

Pagaliau ir Rūtelės tėveliai nupirko televiziją. Rūtelė be galo džiaugėsi! Bet jos mamytė buvo susirūpinusi ir pasakė, kad Rūtelė, kaip ir anksčiau, pirma turėsianti gražiai paruošti pamokas, susitvarkyti, o tada bėgti pas kaimynų Juzytę žaisti. Gi televiziją žiūrėsią, kai bus visi namuose ir bus kas nors gražaus programoj. Rūtelei buvo graudu ir pikta, nes ji matydavo per langą, kaip anoj pusėj gatvės viena ponია žiūri į tą televiziją per kiauras dienas.

Rytojaus diena, Rūtelei grįžus iš mokyklos, mamytė išėjo pas tetulę kažkokiais reikalais. Rūtelė skubotai paruošė pamokas ir bloškusi knygas į kampą, susirangė prie televizijos. Dar dėbelėjo į savo žuvyčių akvariumą ir prisiminė savo pareigą, bet jau buvo per vėlu, nes televizijos ekrane sukiojosi kažkokia ponია. Vėliau matė plėšikus, džiuungles, daug baisių žvėrių, baisių gyvačių ir siaubingą šliužą - smauglį, kuris prisivyniojęs smaugė kažkokią žmogystą. Rūtelei pasidarė baisu, nes jau temo ir lauke. Bet staiga sugirgždėjo varteliai. Rūtelė greitai užsuko televiziją ir išbėgo, lyg niekuo nekalta, atidaryti mamytei duris.

Kai tą vakarą Rūtelė jau buvo lovytėje ir per poterėlius pažadėjusi Dievuliui daugiau taip nebedaryti, ėmė snausti, atsitiko kažkas baisaus. Rūtelei pasirodė kažkoks baisy sutvėrimas, tyliai raičiojantis ant grindų. Jai stojo si akyse vakare matytos televizijoje gyvatės ir smaugliai... Rūtelė iš baimės pastiro, nes jai rodėsi, kad ta minkštakūnė baisybė artėja ir artėja prie jos. Atgavusi kvapą, ėmė šaukti. Atbėgo iš gretimo kambarėlio mamytė ir griebusi Rūtelę į glėbį uždegė šviesą. Nagi ant grindų šokinėjo iš akvariumo iškritusi vargšė viena iš Rūtelės žuvyčių...

Kai mamytė atnešusi įpylė į akvariumą vandens ir įkėlė žuvytę, ji jau buvo nebegyva. Rūtelei graudžiai verkiant, mamytė liūdnei šypsojosi, nes ji beveik visa gerai suprato.

GINTO RAŠINYS

Linvydas Inga

... Seniai, labai seniai Lietuvoje gyveno trys broliai. Vienas Vilniuje, antras Trakuose, o trečias ...

Gintas sustojo rašęs. Krapštė pieštuku pakauši, negalėdamas prisiminti, kaip vadinosi ta trečioji vieta. Jis balsiai galvojo:

— Trečias, trečias gyveno ...

— Trečias buvo kvailas, — įsiterpė Gilė. Ji sėdėjo kamputyje prie stalo ir maigė savo lėlę Nedingę.

— Tu netrukdyk man! — atsisuko Gintas į Gilę. — Čia ne pasaka.

— Pasaka, pasaka, — kartojo nenusileisdama Gilė. — Aš žinau: du buvo protingi, o trečias kvailas.

— Tu pati kvaila! — pašoko Gintas nuo kėdės, nugriebė iš Gilės rankų lėlę ir kaukštelėjo jai per rankas.

— Tete, Gintas mušasi! — šaukėsi manęs.

— Eik, tėvai, ir pažiūrėk, ko tie vaikai pešasi, — atsiliepė ir mama iš apačios. Aš užverčiau knygą ir užlipau viršun.

Gintas užsikniaubęs rašė, lyg nebūtų nė pakrutėjęs. Gilelė pribėgo prie manęs, apsikabino ir man kuždėjo:

— Tetuk, jis nežino, kur gyveno kvailas brolis. Aš žinau — miške, pačiam viduryje. Miegojo ant samanų. Tikrai!

Gintas vistiek nugirdo. Rodos rašė, bet klausėsi.

— Visai ne! — užginčijo. — Ir jis nebuvo kvailas. Jis buvo kunigaikštis.

— Mama sakė: tas kvaiša pasidarė kunigaikščiu, kai iš namų jį broliai išvarė. Taip!

— Tikrai taip, — pritariau ir aš Gilei. — Ar tu, Gintai, rašai tą pasaką?

— Ne! Gilė nieko nežino, — išsivėpė Gintas. — Ji tik trukdo. Aš rašau rašinį iš Lietuvos istorijos.

— Ar lituanistinei mokyklai?

— Taip. Mokytoja liepė, kad parašyčiau apie tris brolius, kurie drauge valdė Lietuvą. Kur, tetuk, gyveno trečias brolis?

— Ar Liubartas?

— Taip.

— Jis gyveno Lucke. Tolimoje Lietuvos valstybės žemėje, pietuose. Ten jis buvo vedęs Vladimiro kunigaikščio dukterį Butę.

Gilėlė apsikabino mane už kaklo ir tyliai šnabždėjo:

— Tetyte, jis nebuvo protingas. Mama sakė: tas kvailiukas vedė karalaite, išvadavęs iš raganiaus, ir tada pasidarė galingas valdovas. Paskui ir kiti du broliai pas jį gyveno. Jis buvo kvailiukas, bet geras žmogus. Taip, tetyte?

— Mama tau sekė pasaką, Gilele, — aiškinau. — Pasakoje visada du broliai būna protingi, o trečias kvaišas. Bet jis gudresnis už kitus, tai jam ir sekasi... O čia kas kita. Gintas rašo apie Lietuvos kunigaikščius — Algirdą, Kęstutį ir Liubartą. Visi jie gimė kunigaikščiais, o ne pasidarė. Jų tėvas buvo galingas Lietuvos valdovas Gediminas. Kai tėvas mirė, du broliai valdė namie, o trečias buvo toli išėjęs.

— Tai kodėl jis toli išėjo? Ar ir jį išvarė? — klausė Gilė neatstodama.

— Ne, Gilyte, neišvarė. Jie buvo pasidalinę valdžią ir valstybę. Lietuvos valstybė tada buvo didelė, turėjo daug žemių. Algirdas kovojo su rusais rytuose, Kęstutis su vokiečiais vakaruose, o Liubartas su lenkais rytuose. Visi jie broliškai sutarė, tai ir buvo galingi. Ar ne taip, Gintai?

— Taip, tete.

— O ar žinai, kada jie gyveno?

— Prieš 600 metų. Aš jau parašiau.

— O ką tu daugiau parašei?

— Aš parašiau: "... trečias gyveno Lucke. Jis buvo pasistatęs stiprią, gulsčią pilį..."

— Kokią pilį?! — vos nesusijuokiau.

— Gulsčią, — pakartojo Gintas. — Mokytoja taip sakė. Ji dar pasakojo, kad pilies griuvėsiai tebestovi prie upės, lyg sustyrę. Vienas bokštas tebevadinamas Liubarto vardu... Ar man ir tai rašyti? — klausė Gintas.

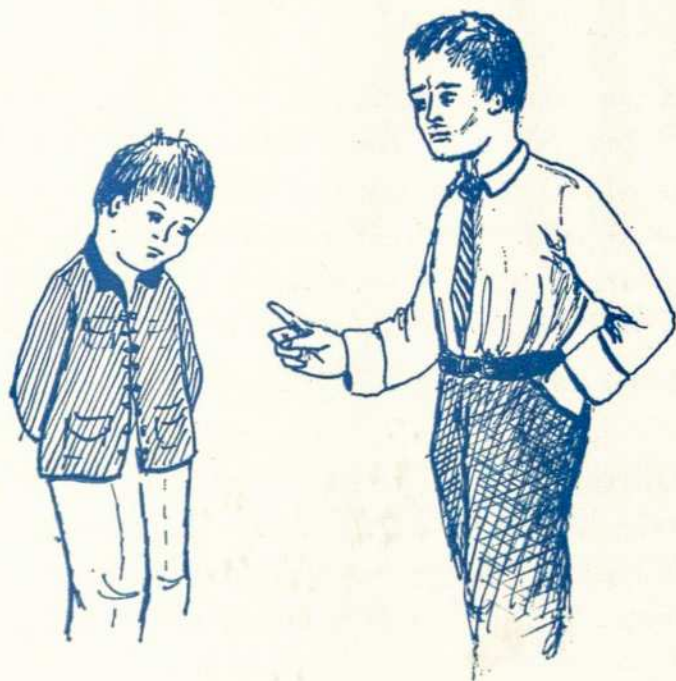
— Ne, Gintai! Tu mokytojos nesupratai. Kuo tu klausai? — truktelėjau Gintą už ausies.

— Jis, tetuk, visai nesiklauso. Jis su Jasium išdykauja. Mokytoja mamai sakė, kaiėjome iš bažnyčios.

— Tu nesikišk! — Gintas norėjo kepštelėti Gilę, bet aš nugriebiau už rankos.

— Palauk, Gintai! Žiūrėk man tiesiai į akis! Ar tiesa, kad judu su Jasium pamokų nesiklausot?

— Mes tik truputį, tete, — nuleido Gintas galvą. — Jis man rodė pašto ženklus iš Lenkijos.

— Tai ne vieta mokykloje, — subariau. — O dėl to "trupučio" ir nenugirdai, ką mokytoja pasakojo. Liubarto pilis stovėjo prie dviejų upių. Didžioji vadinosi Styra, o mažiukė — Glustė. Gi tu ką parašei? Apie gulsčią sustyrusią pilį?

GENYS

Stasys Jakštas

Einu aš mišku
Ir giles renku,
Girdžiu: tuk tu-ku,
Genys — plaktuku.

Krepšelį statau,
Margąjį matau:
Snapu tuk tu-ku,
Kaip su plaktuku.

— Margasai geny,
Kam tu stukseni
Medį tuk tu-ku
Savo snapuku?

— Kirminus renku,
Kur tik aptinku,
Vis tuo snapuku
Tuk tuk tuk tu-ku.

— Sargu, mat, esu,
Ką randu, lesu —
Kertu snapuku,
Kaip su plaktuku.

— Tuk tuk tuk tu-ku
Savo snapuku:
Dirbu iš širdies —
Man Dievas padės.

Gintas pasivaipė ir pieštuko apverstu galu pradėjo trinti savo rašinį. Gilė, atsirėmusi alkūnytėm į stalą, žiūrėjo.

— Jis, tete, skylę padarys, — neiškentė mažylė.

— Eik sau! — stūmė ją Gintas. — Čia ne tavo reikalas.

— Čia visų mūsų reikalas, — pasakiau. — Rašinį turi gražiai perrašyti. Mums visiems rūpi, kad tavo rašiniai būtų dailūs ir be klaidų. Gi man žadėjai, kad lietuvių kalbos ir Lietuvos istorijos gerai mokysies. Ką manai?

— Aš, tete, dabar gerai parašysiu. Tik tegu Gilė nekliudo.

— Gerai, mudu eisime pas mamą. Jai ten vienai apačioje nuobodu. Paseks mums pasaką.

— Taip, — traukė mane už rankos Gilė. — Apie du brolius protingus ir vieną kvailą...

GERASIS SNIEGO SENIS

KARTĄ GYVENO DU VAIKUČIAI — VYTUKAS IR ALDUTĖ. JIE BUVO DAR MAŽI, TODĖL MAMYTĖ JŲ NELEISDAVO ŽAISTI SNIEGE. VIENĄ DIENĄ —

AR JAM TEN NEBŪS ŠALTA?

JIE SĖDĖJO PRIE LANGO IR ŽIURĖJO KAIP VAIKAI STATĖ DIDŽIULĮ SNIEGO SENĮ.

GAILA, KAD PAMEČIAU TĄ LAIKĄ, KURĮ DAVAS JONAI BUVO ATSIUNTĖS — TAI BUVO PUIKI REKOMENDACIJA! BĖ TO NEGALIU GAUTI NAUJO DARBO...

TĄ VAKARĄ, KAI ABU VAIKAI MIEGOJO, TĖVELIS TAIP KALBĖJO.

4

RYTĄ, KAI MYNĖS PETRAS ATNEŠĖ TĄ SENĄTĮ, ŠVARKĄ —

RĀDAU KIEMEN-MAČIAU, BUVOLŪDĖS ANT SNIEGO SENIO, BET SENIS JAI SUITRPO. ATRODO, KAD KISENEJE YRĀ KĄŽEKOKS LAIŠKAS...

VAIKAI NUTARĖ PADĖTI SNIEGO SENIUI...

2

TAIP, VAIKUČIAI. JIS NERBIKALINGAS.

MAMYTĖ, AR MES GALIME ŽAISTI SU ŠIUO SENU ŠVARKU?

IŠSLINKĖ LAUKAN, JIE APREN- GĖ SAVO DRAUGĄ.

3

6

TAI BUVO IEŠKOTASIS LAIŠKAS! VAIKUČIAI PASITARNAVO SNIEGO SENIUI, — O JIS — TIEMS PUIKIAI ATSLĖGIO. TEVĖLIS GAVO NO-RETĄ, DARBĄ; VISI BUVO LAIMINGI.

KIŠKIS DRĄSUOLIS

Pr. Mašiotas

Miške augo kiškelis. Jis visko bijodavo. Trakštelės šakelė, purptelės paukštelė, nukris nuo medžio sniego gniužtelė – kiškeliui, būdavo, širdelė iš baimės sudreba.

Bijodavo dieną, bijodavo naktį, kentė baimę ištisus metus. Paskui kiškelis užaugo didelis, ir jam atsisodo bijoti.

– Aš nieko nebijau! – sušuko jis kartą į visą mišką. – Visai nebijau, nebijau ir tiek!

Subėgo seni kiškiai, atkuisnoja mažiukai, atvėzlioja senės kiškienės – visi klausosi, kaip Drąsuolis giriasi; klausosi ir galvas kraipo. Negirdėtas daiktas, kad kiškis nebijotų.

– Klausyk tu, žlibaki, argi tu ir vilko nebijai? – klausia vienas.

– Ir vilko nebijau, ir lapės, ir meškos nebijau, nieko nebijau!

Čia jau visus juokas paėmė. Ėmė kvatoti mažieji kiškiukai, snukelius kojelėmis prisidengę, smagiai nusijuokė senės kiškienės, nusišypsojo ir senieji kiškiai – jiems nenuaujiena buvo ir lapės nagai, ir vilko dantys.

– Tai juokų, tai pramogėlė! – ėmė šaukti kiškiai. Pradėjo šokinėti, voliotis, bėgioti – taip jiems staiga linksma pasidarė.

– Kas čia per juokai! – šaukė skėtriodamas Drąsuolis. – Tegu pasipainios man koks vilkas, aš jam kaulus sutriuškinsiu.

– Oi, koks juokdarys, koks durnelis! – šaukia kiškiai, juokais nesitverdami.

Klykaudami, vilko vardą mini, o vilkas čia pat. Valkiojasi vilkas po mišką, išalko ir mano sau:

– Ot, kad dabar gavus kiškienės užkasti.

Tik girdi – kiškeliai rėkia, jo vardą mini. Sustojo, paklausė ir nukiūtino prie kiškių.

Prislinko prie kiškių būrio; girdi, kaip jie juokiasi, iš jo tyčiojasi, o labiausiai tas žlibakis Drąsuolis.

“Palauk, brolau, aš tą pagirų puodą pirmutinį suėsiu”, – mano sau vilkas ir dairosi, kuris čia taip giriasi.

O kiškiai nieko nemato, vis smarkiau šokinėja. Pats Drąsuolis net ant kelmo užsikraustė, pasistiebė, ėmė šaukti:

– Klausykit jūs, baikštuoliai. Žiūrėkit į mane, aš jums ką parodysiu

Tik staiga jam liežuvis sustingo – jis pamatė baisias vilko akis.

Kiti kiškiai vilko nematė ir laukė, ką Drąsuolis jiems pasakys.

Drąsuolis staiga pašoko augštin kaip kamuolys ir iš baimės krito vilkui ant kaklo, nusirito per jo nugarą, dar kartą apsivertė ir kaip šūvis nunėrė į mišką.

Bėgo, bėgo Drąsuolis, pakol visai pailso. Jam vis rodėsi, kad vilkas vejasi ir štai jį pagriebs. Pagaliau iš baimės užsimerkė ir griuvo vos gyvas po kūlyną.

Vilkas bėgo į kitą pusę. Mat, kai kiškis krito vilkui ant kaklo, jam pasirodė, kad kas jam pagaliu sudrožė. Paskui jis suprato, kas atsitiko, tik gėda buvo grįžti. Galvojo pagausiąs kitą kiškį, bene maža čia jų bėginėja.

Ir kiti kiškiai ilgai negalėjo atsikvošėti. Kai nusi-bodo slapstytis, ėmė kiškiai į šalis žvalgytis. Drąses-ni – išbėgo pasidairyti, kas aplinkui girdėti.

– Kad išgąsdino, tai išgąsdino vilką mūsų žliba-kis! Kad ne jis, visiems mums būtų galas buvęs . . . Bet kur jis dingo, tas Drąsuolis?

Šoko ieškoti. Visur ieškojo – niekur nematyti. Ar tik nebus jis kitam vilkui tekęs?

Pagaliau surado: guli po kūlynu vos gyvas.

– Tai vyras žlibakis! – šaukė kiškiai. – Puikiai nu-baidei tu seną vilką. Dėkui, bro-lau! Mums rodėsi, kad tu tik giriesi.

Drąsuolis atsikosėjo, išlindo iš po kūlyno, pasi-purtė. primerkė akį ir tarė:

– Tai mums negerai rodėsi. Ei, jūs, baikštuoliai! – O pats sau galvoja: “Su vilku nejuokai: visuomet ap-linkui žvalgykis”.

PATARLĖS

Neapleisk kelio dėl takelio.

Vėją pasėjęs, audros susilauksi.

Nevesk ožio į daržą — ir pats įšoks.

Kalk geležį, kol karšta.

Vakarykščios dienos neieškok.

Ne laikas šunis lakinti, kai medžiotojai į ožragius trimituoja.

Nelauk žiemą lietaus, o vasarą sniego.

A. Bendorius

*KELIONĖ Į NEMUNĄ. ALYTUS. TRYS TILTAI.
KARŽYGIO MIRTIS.*

Kas iš mūsų nenori keliauti?! Pasaulis toks įdomus ir jame tiek daug yra ko pamatyti, kad viliote vilioja po jį keliauti. Aš pradėjau keliauti dar būdamas vaiku. Daugiausia keliavau po Lietuvą. Ir kai šiandien po daug, daug metų tas keliones prisimenu, tai man atrodo, kad niekur, jokioj kitoj šalyj nebuvo taip įdomu ir miela keliauti, kaip Lietuvoje. Juk tai šalis žydinčių lankų, daugybės ežerų ir upių, begalės kalnelių, plačių klonių, žalių miškų, aukštų piliakalnių, gražių šventovių, puošnių kryžių. Niekur kitur pasaulyj to nerasime. Dėl to noriu savo kelionių prisiminimais pasidalinti su jumis ir drauge su jumis pakeliauti nors mintimis po tą pasakišką šalį, kurios vardas Lietuva.

Pirmoji mano vieno kelionė buvo į Alytų. Mat aš gimiau ir augau pietų Lietuvoje. Ta Lietuvos dalis vadinasi Dzūkija. Per jos vidurį iš pietų į šiaurę teka Lietuvos didžiausia upė Nemunas. Tai tikrai upė milžinas: beveik du kartu ilgesnė už garsią Hudsono upę, prie kurios žiočių yra New Yorko miestas. Mano tėviškė buvo toli į vakarus nuo Nemuno ir dėl to jo buvau dar nematęs, nors jau lankiau mokyklą ir apie jį mokiausi. Vieną vasaros dieną iškeliavau pėsčias ir po dviejų dienų kelio pasiekiau Nemuną ties Alytaus miestu. Dar gana toli nuo Alytaus užkopęs ant kalno išvydau platų klonį, apaugusį pušų mišku ir per jį vingiuojantį Nemuną. Vienoje to klonio vietoje prie

Nemuno prisiglaudęs yra Alytus. Per upę nutiesti trys ilgi tiltai. Vienas tiltas buvo nepaprastai aukštas, vienas iš aukščiausių visoje Europoje. Nuostabu, kad jis buvo visas pastatytas iš medžių, o jo viršumi nutiestas geležinkelis. Jo kaimynas buvo visai žemas, bet padarytas iš geležies. Trečiasis buvo ties miesto viduriu. Šis tiltas patapo istorinis. Ant jo žuvo karžygio mirtimi pirmasis nepriklausomos Lietuvos karininkas Antanas Juozapavičius. Buvo šitaip. 1919 metų vasario mėn. 13 dieną Alytų užpuolė rusų bolševikų kariuomenė. Lietuvių gynėjų tada dar buvo visai nedaug. Nors jie narsiai kovėsi, bet buvo priversti trauktis į kitą Nemuno pusę. Paskutinis per tiltą jojo pulko vadas Juozapavičius. Priešas smarkiai apšaudė tiltą ir kulkos kliudytas žuvo tas didvyris. Bolševikus netrukus išvijus, jis buvo iškilmingai palaidotas Alytaus šventoriuje ir jo kapas atžymėtas paminklu. Ta vieta patapo visos Lietuvos branginama šventovė. Šalia jo kapo yra mokytojo Bloznelio kapas. Tą patriotą nužudė lenkai.

LINKSMIAU

— Ar tavo mamytė namie? — klausė agentas, kai jam Tomukas atidarė duris.

— Ne, bet mano sesutė yra.

— Ot, gerai. — Nušvito agento veidas. — Gal ją pakviestum prie durų?

Nekantriai palaukęs dešimt minučių, agentas išgirdo balsą:

— Negaliu iš lopšelio iškelti!

Žiūrovas: Ką vaizduoja šis paveikslas?

Menininkas: Pasaulio pabaiga.

Žiūrovas: Iš tikrųjų baisiai atrodo.

— Močiute, ar Jūsų dantys dar sveiki? — klausė mažoji Katrytė.

— Vaikeli, seniai neturiu nė vieno.

— Tai palaikyk, močiute, mano riešutus.

Katalikas ir žydas ginčijosi, kurio tikėjimas turi daugiau šventųjų.

— Gerai, — tarė katalikas, — skaičiuokim. Kad būtų lengviau šventuosius suskaityti, vienas antram, paminėjus šventojo vardą, išraunam po plauką iš barzdos.

Žydas ir katalikas abu buvo barzdoti.

— Šventas Abraomas, — tarė žydas ir išrovė katalikui iš barzdos vieną plauką.

— Šventa Uršulė su 5000 draugų šventųjų, — tarė katalikas ir griebė žydai už visos barzdos.

Naktį du vaikai, gulėdami vienoje lovoje, susipešė. Motina klausia:

— Kas atsitiko?

— Vincukas pusę lovos užėmė!

— Tai tu kitą pusę užimk.

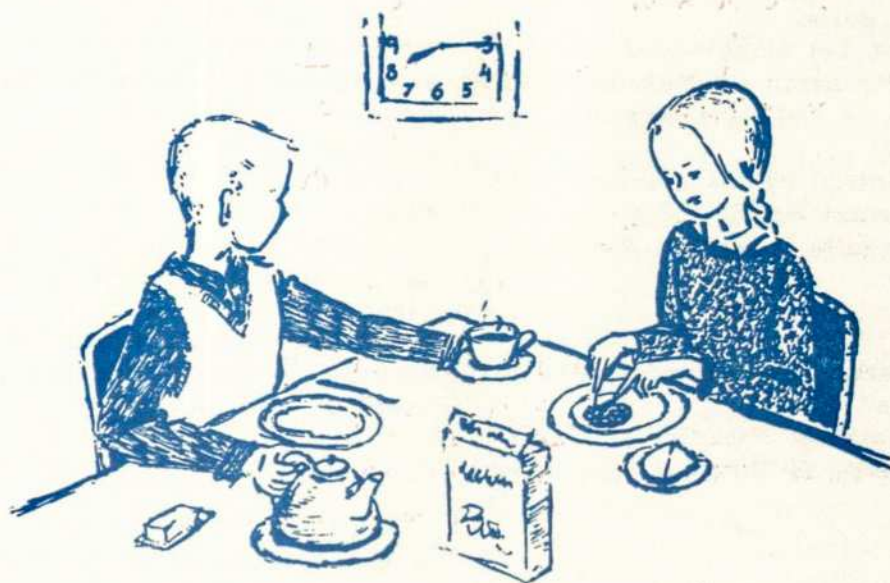
— Negaliu: jisai savo pusę vidury užėmė, o man paliko iš kraštu!

ALGIS IR ALYTĖ

Laikrodėlis tiku-taku,
Skubink į mokyklą sako,
Bet vaikai kiti negali
Snaudulio nustumt į šalį.

Net žiūrėti kartais gėda:
Murzini prie stalo sėda,
Griebia, valgo apsiblause,
Kaip kačiukai nesiprause.

Šokt iš lovos ir prie stalo,
Taip geri vaikai nedaro!
Tinginiuką mesk į šalį
Ir sugėdinki miegalį.

Mūs Alytė, o ir Algis
Mandagiai sėdės ir valgys,
Laiku kelias, rengias, prausias,
Tvarkingumas kuo puikiausias!

TRUPUTĮ PAGALVOK

KIEK IR KOKIOS KNYGOS YRA SUMINĖTOS ŠIAME EILĖRAŠTYJE?

MANO KNYGOS

J. Venys

Aš mergytė dar mažytė,
Dar metukų septynių;
Kas galėtų suskaityti,
Kiek knygučių aš turiu?

Toj užburtoj karalystėj
Po Tėvynės dangumi
Stovi pasakų namelis
Ir aš stoviu nerami.

Zuikis Puikis bėga skuba
Į kiškučio vardines
Kas Meškiuką Rudnosiuką
Iš tamsių miškų parves?

Mėlyni karveliai skraido,
Kai pietų vėjelis pučia;
Trys maži maži paršiukai
Pastraksėję atsipučia.

Buvo buvo, kaip nebuvo
Avižėlė ten gera,
Su trenksmu dangus nugriuvo —
Kiaunės dvaro nebėra.

Auksinė kurpelė trinksi,
Saulė vestuves kai kelia,
Du gaideliai atitrinksi
Ir dvynukėm duokit kelią!

Čia Aušrelė ir jos lėlės,
Čia Jonytė ir Birutė,
Čia mažoji Gintarėlė
Žilvyčio dūdelę pūtė.

Ten Eglutė ir Sigutė,
Ten Ramunė skynė gėlę;
Tėvų pasakas kai sekė,
Man širdelę baisiai gėlė.

Aš tenai turiu svirnelį,
Mano mintys skęsta toliuos,
Nors ten ragana su kirviu,
Nors saulutė debesėliuos.

(Atsakymas psl. 31)

Skersai:

4. Šilčiausias metų laikas.
5. Kas atrakina duris.
7. Šilčiausias metų laikas.
9. Vabaliukas, kuris tinklą audžia.
10. Priešingas žodžiui "platus".
12. Grindys.
13. Visą laiką.
14. Voverės yra ilga ir pasi-
pūtus.
17. Juda.
18. Rusijos gyventojas.
19. Iki.

Žemyn:

1. Uždarais krantais netekancio
vandens plotas.
2. Gyvuly, kuris čia vaizduoja-
mas.
3. Metų laikas kada pražysta
gėlės.
6. Arba.
7. Gražus vasarnamis.
8. Estijos gyventojas.
10. Man nereikia tavo plunksnos,
nes aš turiu.....
11. Metų laikas tarp vasaros ir
žiemos.
12. Žmogus moterų balsas.
14. Pajusti kvapą.
15. Neleisti, ginti.
16. Oda, kailis.

Reikia tik klijų.
(Atsakymas psl. 31)

AR ŽINAI...

Kodėl žmogus negali lekioti savo jėgomis?

Įsižiūrėkit į paukštį. Kai lekia, jis parąšus į žvą. Žu-
viai — vanduo, paukščiui — oras. Ir žmogus, norėdamas
lėkti, turėtų taip atsigulti, kaip plaukdamas vandenyje.
Jo galva turėtų būti smailesnė, kad mažiau oro kliudytų.

Ir žmogui reikėtų didelių sparnų, nes žmogus sunkus.
Paukščio, kad būtų lengvesnis, kaulai tušti, o žmogaus pil-
ni smegenų.

Ar galėtų žmogus pagal savo didumą pajudinti savo
sparnus? Ne. Jo jėgų neužtektų. Pamėginkite tikrai tūs-
čiomis rankomis pamosuoti. Neilgai tetesėsit. O paukštis
ištisas valandas lekia ir jam nieko, nes jo raumenis tam
pritaikyti, stiprūs.

Žmogus jau labai seniai, prisžiūrėjęs į paukščius, mė-
gino pasidaryti sparnus, bet nesisekė, nes žmogus ne to-
kio sudėjimo, kaip paukštis, per sunkus ir per silpnas savo
kūnui pakelti. Tikrai su mašina sparnai kelia žmogų, ir
dar daugiau. Su mašina žmogus skraido smarkiau už
paukštį.

PASIDARYKIME PATYS

ŽYDINČIOS ŠAKOS

Reikia tik klijų, žalio ir ružavo šilkinio popieriaus ir sausų medžių šakelių.

Pirmiausia reikia suplėšyti žalią šilkinį popierių į mažus gabaliukus, o ružavą suplėšyti į truputį didesnius ir suspausti į kamuoliukus.

Tada uždėkite klijų ant sausų šakelių ir užbarstykite žalius popieriaus gabaliukus. Prilips, kaip lapukai. Tada, kai bus gerai išdžiūvę, ant ružavų kamuoliukų uždėkite klijų ir prilipinkite prie šakų, kaip žiedukus.

Galima gražiai papuošti stalą šiomis žydinčiomis šakomis.

PAS SKAITYTOJUS

OAKVILLE, KANADA

MANO ATOSTOGOS PITTSBURGE

Šią vasarą tris savaites atostogų aš praleidau pas senelius Pitsburge, J.A.V. Važiavau autobusu. Kelionė užtruko apie dvylika valandų, bet ji man buvo nuobodi. Pro autobuso langą mačiau miestus, miestelius, apylinkes. Viskas man buvo nauja, nematyta.

Per tas tris savaites Pitsburge pamačiau daug įvairių dalykų. Man labiausiai patiko lietuvių bažnyčia. Aš tokios gražios bažnyčios savo gyvenime dar nebuvau mačiusi. Man ji atrodė, kad tai tikri Dievo namai. Senelė man sakė, kad Lietuvoje beveik kiekviename miestelyje tokios gražios bažnyčios.

Aplankėme moterų vienuolyną, prie kurio yra mergaičių gimnazija, bendrabutis ir koplytėlė. Vyriausia vienuolė su mumis buvo labai maloni. Ji mus pavaišino ledais ir kitais skanumynais.

Aplankėme ir zoologijos sodą. Man tenai labai patiko, nes pamačiau daug žvėrių ir paukščių. Labai juokingai atrodė beždžionės.

Pitsburgas yra didelis miestas. Jame daug įvairių mokyklų, didelių krautuvų, fabriků ir kitokių vietovių.

Tos trys savaitės prabėgo labai greitai, ir man reikėjo važiuoti

namo. Gražu buvo Pitsburge praleisti atostogas, bet visuomet tenai gyventi aš nenorėčiau. Man labiau patinka Kanada, Oakville, kur aš gyvenu. Čia nėra fabriků, suodžių ir šiukšlių. Čia oras tyras, malonus, o aplinkui žalia, švaru.

Laimutė Vaičeliūnaitė

CHICAGO, ILLINOIS

MANO LIŪDNIAUSIOS KALĖDOS

Kalėdos! Koks gražus žodis! Kokios jos mielos ir visų laukiamos. Visur skamba Kalėdų varpai. Languose dega išpuoštų eglučių švieselės. Šventa tylios nakties giesmė nesutelpa širdyje ir išsilieja po visą žemę.

Šios šventės išvakarėse t. y. Kūčių dieną pabudau ankstų rytą su savo dviem sesutėmis — Danguole septynių ir Vidute trijų metų amžiaus. Pajutome, kad esam vieni užrakinti namuose. Visur pas kaimynus languose matėsi papuoštos eglutės. Pas mus nei eglutės, nei mažiausios dovanėlės, nei Kalėdinių valgių kvapo. O svarbiausia, nei mamytės nei tėvelio. Pasidarė labai graudu ir norėjosi verkti.

Mūsų tėvelis jau daugiau kaip savaitė laiko ligoninėj. Mamytė, turbūt, palikusi mus vienus vidurnaktį išvažiavo į ligoninę. Kodėl

ji taip ilgai negyža? Kuomet ji viską paruoš? Juk šventės jau čia pat. Siandien Kūčios, o mes dar neturim eglutės.

Staiga suskamba telefonas. Mamytė prašo, kad suklauptumėm ir melstumės už tėvelį, nes jam labai blogai. Visi trys parpuolėm ant kelių ir pradėjome karštai melstis „Jezuli“, pilnais mažojo Vidutės, „palik mums mūsų tėytį nors šventėms. Leisk jam sugrįžti namo. Aciu, Jezuli“. Tai buvo Vidutės įprasta maldelė.

Laukimas grįžtant mamytės dėjo kartu su nerimu. Pagaliau, su gestančia dienos šviesa prasi-vėrė durys. „Mamytė parėjo! Bėkim pažiūrėti gal eglutė, gal dovanėlių parnešė?“. JAK

Bet mamytės veidas buvo pilnas liūdesio ir akys užvertos. Žengus porą žingsnių suklupo ir per asaras ištarė: „Vaikučiai, mūsų tėteli Dievulis pasiėmė pas save. Jis jau niekad, niekad, nebesugrįš pas mus. Žiuri mir-tis nutraukė jo gyvybę“. „Tėveli, tėyti, kodėl tu mus palikai?“, visi pravirkom balsu ir puolėm išvar-gusiai mamytę į glebį.

Kalėdų rytą kai visi džiaugėsi. Kalėdų šventėm aš ir mano ma-žos sesutės kartu su mamyte sė-dėjom laidotvinių koplyčioj. Kita diena dar tebedegant šv. Kalėdų

žvakelem lėtais žingsniais paly-dėjom savo džiaugsmą ir laimę į amžinojo poilsio vietą. Nuo to laiko mūsų namai pasidarė tuš-ti. Niekas nebeprisildys jų tokiu džiaugsmu koki jūs, vaikučiai, tu-rit ir koki mes turėjom būnant gyvam tėveliui.

Kai šiomet is anksto paklausėm mamytės ar turėsim Kalėdų eg-lutę, ji mums atsakė: „Mano ma-žyčiai, mūsų namuose Kalėdų džiaugsmas visuomet puošis skaudžiomis asaromis ir maldomis už mūsų mylimą tėvelį. O jums vietoj Kalėdų eglutės, kad nebūtų taip liūdna, aš užsakysiu laikraštėlį „Eglutė“. Ji jums bus kur kas idomesnė už blizgučiais išpuostą eglės šaką ir iš jos jūs galėsite semtis gražių pamokymų visam gyvenimui.“

Padėkodami patučiavom ma-myte. Mes tikrai būsim laimingi skaitydami „Eglutę“ kuri nors dalinai užpildys mūsų liūdnas našatėlių dienas.

Šia proga siunčiu \$4.00 už „Eg-lutės“ prenumeratą. Taip pat prašau laikraštėlyje patalpinti ši mano liūdna pereinū Kalėdų ap-rašymą, kad jis primintų kitiems vaikučiams, kad ne visi yra vie-nodai laimingi ir ne visi gali tu-rėti linksmas Kalėdų šventes. A

Pijus Stoncius, 9 m.

ATSIUSTA PAMINĖTI

VEIDRODIS JŪROS DUGNE, teikėraščiau Parašė Vitalije Bogutaitė, išle- do J. A. Ku. Federacija

Pitbuldas yra didelis miestas. Jame daug įvairių mokyklų, dide- lių krautinių fabrikių ir kitokių vietovių.

SIO NUMERIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Trumputi pagalvok: psl. 25. —

1. Užburia karalystė — pasakos*
2. Po tėvynės dangumi — Vytė Nemunėlis
3. Stovi pasakų namelis — K. Kubilinskas*
4. Žuikis Puikis — E. Miežėlaitis*
5. Kiškučio vardinės — S. Džiugas
6. Meškiukas Rudnosiukas — Vytė Nemunėlis
7. Mėlyni karveliai — Al. Baronas
8. Pietų vėjelis — Vytė Nemunėlis
9. Trys paršiukai — P. Žemaitytė*
10. Buvo buvo, kaip nebuvo — K. Kubilinskas*
11. Avižėlė — iliustruota dainelė*
12. Dangus griuva — lietuviškos pasakos (K. Boruta)*
13. Kiaunės dvaro nebėra — E. Spurgaitė*
14. Auksinė kurpelė — A. Vaičiulaitis
15. Saulės vestuvės — S. Tomarienė
16. Du gaideliai — iliustruota pasaka*
17. Dvynukės — N. Butkienė
18. Aušrelė ir jos lėlės — V. Ulmanas*
19. Jonytė ir Birutė*
20. Gintarėlė — J. Narūnė
21. Su žilvyčio dūdele — K. Kubilinskas*
22. Eglutė — vaikų laikraštėlis
23. Sigutė — pasakos*
24. Ramunė — iliustruota pasaka
25. Tėvų pasakos — A. Giedrius
26. Aš turiu svirnelį — iliustruota dainelė*
27. Po raganos kirviu — J. Jankus
28. Saulutė debesėliuose — L. Žitkevičius

Pastaba: Knygos pažymėtos žvaigždute yra išleistos Lietuvoje.

Baltosios meškos galvosūkis: psl. 26. —

Skersai: 4. žiema, 5. raktas, 7. vasara, 9. voras, 10. siauras, 12. asis, 13. visada, 14. uodega, 17. krūta, 18. rusas, 19. ligi Žemyn, 1. ežeras, 2. meška, 3. pavasaris, 6. an, 7. vilb, 8. estas, 10. savo, 11. ruduo, 12. atlas, 14. užuosti, 15. drausti, 16. skūra.

PREVENT CRIPPLING DISEASES

PLEASE SAY YES TO THE
NEW MARCH OF DIMES

BIRTH DEFECTS • ARTHRITIS • POLIO

ALP 178

Sausio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785

Larch.

1. NAUJIEJI METAI.
Fulgentas, Konata, / Arvaidas, Sniega
2. Adalardas, Stefana, / Drovydas, Gailutė
3. Florentas, Genovaitė, / Viltautas, Vyda
4. Rigobertas, Angela, / Arimantas, Ardanga
5. Telesforas, Emilija, / Vaidenis, Gedutė
6. TRYS KARALIAI — Kasparas, Merkelis, Baltazaras
Melanas, Viltrūda, / Arūnas, Ginda
7. Vidukindas, Kentigerna, / Rutenis, Raudvilė
8. Apolinaras, Gudulė / Vilintas, Gintė
9. Filanas, Paskazija, / Algis, Gabija
10. Agatas, Setrida, / Ginvilas, Ragailė
11. Palemonas, Fidelmija, / Audrius, Vilnė
12. Arkadas, Cezarija, / Vaigedas, Gida
13. Viventas, Iveta, / Dargaudas, Gilvė
14. Hilaras, Makrina, / Laimis, Aukšė
15. Povilas, Meda, / Skirgaila, Snieguolė
16. Marcelis, Priscilė, / Draumantas, Ringėla
17. Antanas, Leonilė, — Dovainas, Vilda
18. Leobardas, Liberta, / Gedigaudas, Ragnytė
19. Marija, Pija, / Raivedys, Gida
20. Fabijonas, Sebastijonas, / Daugvydas, Nomeda
21. Auguras, Agnietė, / Galiginas, Garsė
22. Anastazas, Blesilė, / — Vingaudas, Nauta
23. Raimundas, Emercijona, / Gailigedas, Gunda
24. Timotiejus, Bertrandas, / Žugaila, Gaivilė
25. Amarinas, Toretgida, / Viltenis, Vaira
26. Polikarpas, Paulė, / Rimantas, Singa
27. Jonas Aukšoburnis, Devota, / Jogundas, Vėjūna
28. Valeras, Kinera, / Gedautas, Nijolė
29. Pranciškus Salezas, / Girkantas, Žibutė
30. Adelmas, Adelgunda, / Milgaudas, Banguolė
31. Jonas Bosko, Luiza, / Eidigintas, Jaunega.

EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!

98 223630